

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Hospodine, slyš můj hlas, když volám, smiluj se nade mnou, odpověz mi! Mé srdce si opakuje tvoji výzvu: Hledejte mou tvář. Hospodine, tvář tvou hledám. Svoji tvář přede mnou neukryvej. Ty jsi byl má pomoc, neodvrhuj mě a neopouštěj, Bože, moje spáso. Hospodine, ukaž mi svou cestu, veď mě rovnou stezkou. (Ž 27,7-10)

PÍSEŇ 623 Důvěřuj se v Pána

VSTUPNÍ MODLITBA

Hospodine, milosrdný Bože! Kdybys nás ty sám jako dobrý pastýř nehledal, dávno bychom byli ztraceni. Nedostali bychom se ze svých úzkostí, obav a nejistot. Propadali bychom depresi, že v našem životě bude vítězit stále jen tvrdost, sobectví a přetvářka.

Díky tobě, Pane, a díky tvé lásce, která se nás nezaslouženě dotýká, máme svobodu si přiznat, jak na tom opravdu jsme; máme svobodu nehrát si na ty, kteří život s přehledem zvládají, každému mohou jen radit, jsou stále v pohodě, nic jim nechybí a nic je netrápí. Díky tobě smíme vyslovit i své rozpaky, svůj zmatek, své obavy a strach.

Ty nás, Hospodine, zveš k životu dobrému, k životu v plnosti jeho darů – a za to ti děkujeme. Den, co den zakoušíme tvou dobrotu a tvé milosrdenství. Prosíme, navštiv nás svým svatým Duchem i v tuto chvíli. Amen

1. ČTENÍ Iz 57, 14-19

PÍSEŇ 419 Mocný Bože,

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Hospodine, náš nebeský Otče! Ty jsi poslal svého Syna Ježíše Krista, aby nás uzdravoval a očišťoval. Prosíme, přemáhej v nás všechno, co tvoří překážku na cestě za tebou. Přemáhej všechno nezdravé a temné v nás, co se ti vzpírá, co tě odmítá. Přemáhej v nás všechno to, co nás od tebe a od druhých lidí vzdaluje.

Přimlouváme se také za naše domovy a naše rodiny. Uč nás tobě odevzdávat všechny své starosti, všechny situace, které neumíme zvládat, které nás deptají a ohrožují. Prosíme, aby i tento sbor byl místem, kde člověk může zakoušet tvou moc.

Milosrdný Bože, v důvěře, že můžeš dát více, než zač tě prosíme a než si jen dokážeme představit, obracíme se k tobě společně slovy Pána Ježíše Krista: Otče náš... Amen

POSLÁNÍ A tak, bratří, svou sílu hledejte u Pána, v jeho veliké moci. Oblectे plnou Boží zbroj, abyste mohli odolat ďáblovým svodům. Nevedeme svůj boj proti lidským nepřítelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla. Proto vezměte na sebe plnou Boží zbroj, abyste se mohli v den zlý postavit na odpor, všechno překonat a obstát. Stůjte tedy opásáni kolem beder pravdou, obrnění pancířem spravedlnosti, obuti k pohotovému službě evangeliu pokoje a vždycky se štítem víry, jímž byste uhasili všechny ohnivé střely toho Zlého. Přijměte také prilbu spasení a meč Ducha, jímž je slovo Boží. (Ef 6,10-17)

POŽEHNÁNÍ Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží, dar a přítomnost Ducha svatého buď se všemi vámi. Amen

PÍSEŇ 487 Amen, Otče,

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) Mk 1, 21-28

Když přišli do Kafarnaum, hned v sobotu šel do synagógy a učil. I žasli nad jeho učením, neboť je učil jako ten, kdo má moc, a ne jako zákoníci. V jejich synagóze byl právě člověk posedlý nečistým duchem. Ten vykřikl: „Co je ti do nás, Ježíši Nazaretský? Přišel jsi nás zahubit? Víme, kdo jsi. Jsi Svatý Boží.“ Ale Ježíš mu pohrozil: „Umlkni a vyjdi z něho!“ Nečistý duch jím zalomcoval a s velikým křikem z něho vyšel. Všichni užasli a jeden druhého se ptali: „Co to je? Nové učení plné moci – i nečistým duchům přikáže, a poslechnou ho.“ A pověst o něm se rychle roznesla všude po celé galilejské krajině.

Jsme v Kafarnaum, v tamější synagóze. Je sobota dopoledne. Lidé jsou po týdnu opět shromážděni. A uprostřed nich, na vyvýšeném místě stojí Ježíš z Nazareta. Čte z Písma, hovoří k lidem, učí je. Tak je tomu i dnes. Totiž, že aktivním tvůrcem bohoslužeb, tím nejaktivnějším v kostele, není farář, nýbrž Kristus. To On si podmaňuje posluchače svým Slovem. To On otevírá stránky Písma. To On oslovuje. A to, co říká, se přítomných lidí dotýká, proměňuje je a naplňuje. Neživé litery začínají ožívat – to Kristus je při díle. Jeho slova jim vyražejí dech. Žasli nad jeho učením, neboť je učil jako ten, kdo má moc, a ne jako zákoníci. Oni žasli a divili se. To, co slyšeli, se jich dotklo. A teď přemýšlejí. Naslouchají a nacházejí se v těch jeho slovech. Jeho slova jsou provázena mocí Božího Ducha. Úplně stejně se Kristovo Slovo dotýká i nás. Dostává se nám pod kůži. Tne do

živého. Oslovuje. Pokud někdy máte dojem, že vás ten či onen farář v neděli něčím oslovil, tak vězte, že to určitě nebyl farář. Ale někdo docela jiný! Protože faráři a zákoníci neučí s takovou mocí.

Zároveň však slyšíme, že ne všichni jsou automaticky Kristem osloveni. Ne všichni se tímto Slovem nechají podmanit. Kristovo učení také naráží na odpor. Na hradbu odmítání a nesouhlasu. Kristus od počátku vyvolával rozporuplné reakce. V jejich synagóze byl právě člověk posedlý nečistým duchem. Ten vykřikl: Co je ti do nás, Ježíši Nazaretský? Jaký zvláštní kontrast: Sváteční den, zbožné prostředí, duchovní atmosféra, a najednou člověk posedlý nečistým duchem. Jak si ho máme představit? Jak vypadal? Odkud se vzal? Evangelium tady mlčí. Důležité je něco jiného. Máme slyšet, že Kristovo Slovo v lidském nitru vyvolává a k aktivitě probouzí i všelijaké nečisté síly. A ty se ozývají a Kristu vzdorují: Co je ti do nás! Dej nám pokoj! Nech nás být! Chceš nás zahubit? Víme, co jsi zač! Zmiz! Co všechno se v nás ozývá, když v neděli slyšíme anebo sami doma čteme Boží Slovo? Určitě to není jen souhlas a přitakání. Slova nadšení a úžasu. Určitě se v nás, podobně jako tenkrát v synagóze, ozývají i pochybnosti, nesouhlas, někdy i odmítání. Právě proto, že Boží Slovo přichází s mocí; právě proto, že tne do živého – probouzí se v nás i všelicos temného a nečistého. A nejsou to jen ti druzí, nemocní, kteří potřebují uzdravení, zatímco my jsme v pohodě. Možná jsme to

naopak my všichni, které tady ten posedlý člověk reprezentuje. Možná je jedním z nás. A v tom příběhu nás všechny zastupuje. Normálně bychom ho ani nepoznali. Vždyť nepobíhá někde po lesích, ani nebydlí v pustých místech kdesi za městem. On sedí způsobně na bohoslužbách a pozorně naslouchá Kristovu Slovu. Ale v jednu chvíli se v něm něco probudí a začne se tomu Slovu vzpouzet! Co všechno si s sebou v neděli na bohoslužby ze svých domovů přinášíme? Co všechno v sobě máme? A co všechno s sebou na kazatelnu nosíme my, kteří kážeme druhým? Neděli, co neděli si každý z nás na bohoslužby přinášíme to, co jsme v minulých dnech prožívali, co jsme dělali, co jsme říkali, co jsme mysleli. Přinášíme si s sebou nejen své radosti, ale i své úzkosti, své obavy, své stresy a nejistoty, své strachy, a také své spory s druhými. Co všechno se nám honí hlavou při nedělním setkání s Kristem? Když se modlíme, když zpíváme anebo nasloucháme jeho Slovu? Co všechno takovému setkání překáží a škodí? Co všechno nás znečišťuje? Co všechno v takovou chvíli z nás začíná promlouvat? Co vybublává na povrch? Co se v nás vzpírá? Co v nás a z nás křičí? Co s námi lomcuje? Co s námi smýká? Co je ti do nás?, ptá se onen muž Krista. Jaké máš se mnou úmysly? Co je mezi mnou a tebou?, čteme tam doslova!

Máme tady před očima veliký vnitřní zápas. Na jedné straně ten muž Božímu Slovu naslouchá. Možná dokonce sedí v první řadě. Na

straně druhé Božímu Slovu vzdoruje. Sedí tam, poslouchá, a přitom se s ním potýká a hádá. Na jedné straně vyznává: Vím, kdo jsi, jsi svatý Boží! Na straně druhé říká: Běž ode mne pryč! Co je ti po mně! Sedí tam a chce tam být, a přitom se chce vymanit z Kristova vlivu. Sedí tam a poslouchá, a přitom mu nechce dovolit, aby přistoupil blíž. Sedí tam, naslouchá, a přitom se ho obává, pociťuje úzkost. Jak dobře mu rozumíme. Kolikrát nechceme, aby nám Kristus do něčeho mluvil, aby vstupoval dál, než ho pustíme. Nasloucháme mu, víme, že je to ten Svatý Boží, a přesto si ho chceme podržet od těla trochu dál. Možná má ten člověk z Krista strach. Bojí se, že ho Kristus ovládne. Že ho prohlédne skrz naskrz. Že pozná, co je zač, a podmaní si ho. Raději chce ovládat on jeho. Chce mít nad ním kontrolu. Anebo alespoň si od něj chce zachovat odstup.

Ale my vidíme, že Kristus s oním nečistým duchem vůbec nediskutuje! Prostě, vůbec se s ním nebaví, nevyptává se ho, ani mu nenaslouchá! Pouze mu prikazuje: Umlkni! Buď zticha! Vyjdi z něho! A nečistý duch tím mužem zalomcoval a s velkým křikem z něho vyšel. Kristus je tím, kdo nás zbavuje všeho temného a nečistého, co v nás je! On toho muže uzdravuje. On ho osvobozuje a očišťuje. Kristus má moc nad nečistými duchy. A je krásné, že se toto děje právě při bohoslužbách. Snad můžeme říct, že bohoslužby jsou tím prostorem a tou příležitostí, kdy nás Kristus chce uzdravovat. Od všeho

temného a nedobrého, co jsme si s sebou po týdnu přinesli, co nás svazuje a spoutává. A co nám brání s Kristem se setkat. Neděli, co neděli k nám Kristus přichází jako ten, který z nás snímá naše strachy, úzkosti a obavy. To zlé a temné nás nemusí ovládat.

A všichni přítomní užasli a jeden druhého se ptali: Co to je? Právě takový je smysl bohoslužeb: Jde o to setkat se s Kristem. Naslouchat jeho Slovu. Divit se. Žasnout. Ptát se. Ano, bohoslužby mají v člověku vyvolávat i otázky, zájem a nadšení. Ale především chtějí být onou příležitostí k setkání, kdy člověk je Kristem očistěn a uzdraven. A přestože tam tenkrát bylo určitě více lidí, naše vyprávění se zaměřuje jen na toho jednoho jediného člověka. Protože při bohoslužbách Krista nezajímá anonymní množství, ale vždy a jen konkrétní člověk. Já, ty, každý z nás. S tím, co prožíváme, co v sobě nosíme, co v nás volá, křičí, co s námi lomcuje, co nás svazuje. Při bohoslužbách ve společenství církve Pán Bůh volí individuální přístup k člověku. A úplně na závěr: Tam, kde se lidé setkávají s Kristem a jeho jednáním, kde jsou lidé Kristem proměňováni a uzdravováni, tam se pověst o Kristu sama od sebe šíří po celé krajině jako tenkrát. Od úst k ústům k dalším a dalším lidem. Když se budeme s Kristem my sami setkávat a když jím budeme proměňováni, bude se pověst o něm šířit k druhým lidem i dnes a tady. Amen